

Φ. — Μέσα σ' ἀγιάτρευταις πληγαῖς
μου λὲν πῶς ἔχομ' ἐκλογαῖς,
πῶς ἦλθε κι' ἡ σημαντικὴ
τῶν ἐκλογῶν Κυριακῆ.

Κυττάζω ρήτορας ἀργούς,
καὶ μὲς σ' τὰ τόσα ἐξαικνικά
μου λὲν γιὰ χάποιους ὑπουργοὺς
πῶς πάνε μ' ἀνιχνευτικά
ἀέρα ν' ἀναπνεύσουν
καὶ φήφους ν' ἀνιχνεύσουν.

Μοῦ λένε γιὰ τοῦ Στόλου μας τὰ πλοῖα, στραβοσκέλη,
πῶς εἶναι πάλιν ὑπ' ἀτμῶν πρὸς χάριν τῶν ἐν τέλει,
ποῦ τέμνουν τὸν εὐθύτατον τῆς ἀληθείας λόγον
ἐν μέσῳ τόσων συμφορῶν καὶ στάσεων ἀψέγων.

Βλέπω κι' ἐθῶ, βλέπω κι' ἔκει
νὰ παρατρέχουν μαρικοί
ὄσιν ἔχνηλάται κύβες.

Μοῦ λὲν πῶς ἔχομ' ἐκλογαῖς
καὶ πῶς καινούριας συνταγαῖς
βγάξουν πολλοὶ κηφήνες.

Ὅμως γιὰ τέτοια δὲν ῥιπῶ,
καὶ πάω σ' τὸ Παλάτι
νὰ μάθω γιὰ τὸν πυρετὸ
τοῦ πρώτου Στρατηλάτη.

Ἀκοῶν τόσα πράγματα,
κυττάζω καὶ προγράμματα
πολλῶν ὑποψηφίων.

Ποῦ μὲς σ' τὴν τόσῃν στειρωσίν
ὑπόγονται τὴν πληρωσίν
τῶν πόθων τῶν κρυφίων.

Βαμμένους μὲ καραμπιγιά
νέους κυττῶ φωστήρας
κι' ἀρχαίους ψηφοθήρας.

Κι' ἐγὼ φωνάζω: Παναγιᾶ,
πρὶν ξαναπαῖς σ' τὴν Γῆνο,
ὡσὸς τὸν Κωνσταντίνο.

Κυττάζω σύμβολα πολλὰ
ν' ἀνασηκάνωνται ψηλά,
μοῦ λὲν πῶς συνδυάζονται καὶ ποντικοὶ μὲ γάτους
τὰ μάλιστα βαρβάτους,
πῶς ὑποσχέσεις δίδονται κι' ἐπαγγελίαι τόσαι,
κι' ἐγὼ φωνάζω: Παναγιᾶ, τὸν Βασιλιᾶ μας ὡσὸς.

Λένε κι' ἑμένα τοῦ πτωχοῦ
πῶς νέα κέντρα πανταχοῦ
ἀνοίγουν εἰς τοὺς ἐκλογαῖς
τῆς παιαιᾶς καὶ νέας γῆς.

Ἀκοῶν κέντρ' ἀνώνομα
πολλὰ νὰ σαλπρίζουν,
καὶ τοῦ λαοῦ τὸ φρόνημα
μὲ σάχλαις νὰ κεντρίζουν.

Βλέπω τῆς κάλπαις κηχηνῶς,
τὸ πρόγραμμα τοῦ καθανδῶ
σωτήριον τὸ κρίνω.

Κυττάζω καὶ τὴν πυρκαγιᾶ,
καὶ ξεφωνίζω: Παναγιᾶ,
ὡσὸς τὸν Κωνσταντίνο.

♦♦♦♦♦
**Αὐτὰ λαλοῦντος τοῦ Φασουλιᾶ
κι' ὁ Ξερικλέτος παραμιλεῖ.**

Π. — Βλέπω κι' ἐγὼ προγράμματα,
μὰ καὶ παρατρεχάματα
φωστήριον ὁλόνα.

Ποῦ ψηφοφόρους σταματοῦν
καὶ φήφους, Φασουλιᾶ, ζήτησιν
κι' ἀπ' ὅλους κι' ἀπὸμένα.

Ρήτορας πάλιν εὐφραδεῖς
μ' ἐπαγγελίας ἀφειδεῖς
φουσκῶνουν τὴν κοιλιά μας.

Νέων καλῶν δημιουργοί...
ὃ Παναγιᾶ θαυματουργή,
ὡσὸς τὸν Βασιλιᾶ μας.

Μέσα σ' τὴ θλίψι τὴν βαρεσιά,
σ' τῆς ὄρας, ποῦ μὰς τρῶν καυμιά,
σοῦ φαίνεται παρηγοριᾶ
νὰ βλέπης κάλπαις σ' τὴ γραμμῆ.

Σὺ γλυκεριᾶ παρηγορία,
σὸ τοῦ Γένους σωτηρία,
καὶρὸ τόσο σπαταροβοῦς
μὲς σ' τῆς κάλπης τὴν ὀπή,
κι' ἔνα στόμα καρτεροβοῦς:
ἔδγα πάλι νὰ σοῦ πῶ.

Ἐμπρός πάλι, παλληκάρια,
κι' ἂν ἐδῶ κι' ἐκτισωτήρες
καὶ διάφοροι φιστήρες
βγαίνουνε σὰν μανιτάρια.

Ἄλλ' ἔμεις γονατιστοί
στῆς Παρθένου τὴν εἰκόνα
λέμε: σῶσε δοξαστή,
κοσμολάτρευτη Κορῶνα.

Ἄκοῦς συχνὰ κόσματα
βατράχων στὰς τριόδους,
μὰ βλέπεις καὶ τεχνάσματα
κι' ἐκλογικὰς μεθόδους
παρφηγμένης ἐποχῆς,
ποῦ τέρψις ἦτο τῆς ψυχῆς.

Πολλοὶ παραγνωρίζονται
σ' αὐτὴν τὴν παραξάλη,
κι' ἔχουν μεγάλο χάλι.

Πολλοὶ μεταχειρίζονται
καὶ τ' ἀσφυξιογόνα
στῆς κάλπης τὸν ἀγῶνα.

Δόξαν ἀγῶνων ζηλευτῶν
μὴν παύεις μεγαλύνων,
καλὸ τὸ πρόγραμμα κι' αὐτῶν,
πολὸ καλὸ κι' ἐκείνων.

Μὰς στὸν σωτήρων τοὺς σωροὺς
βλέπω καὶ κάτω γέροντες,
βλέπω καὶ τόσοι νεαροὺς
κι' ἄλλους νεαρωτέρους.

Ἐγ' ὅμως δίχως νὰ μιλῶ
γιὰ κάθε μας Σωτήρα,
τὴν Παναγὰ παρακαλῶ
νὰ γιάνη τὴν Πορφύρα.

Σὶα χρόνια μὰς πετοῦν πολλοὶ
παράποτε μακάρια,
παράποτε μεγάλα.

Κι' ἀκοῦμε λόγους, Φασουλῆ,
ποῦ φαίνονται σὰν κάρνα
ἐμπετικὰ τὰ μάλα.

Πολλοὶ γυρεύουνε μαγιά
νὰ πιάσουνε μὲ τούτη
τὴν ἐκλογὴ, τοιφούτη.

Πλὴν δέομαι ὅτῃν Παναγιά
τὸ χέρι τῆς καὶ πάλι
ὅτῃν Βασιληῆ ἀ ν βάλῃ.

Μοῦ λένε σήμερα πολλοὶ
πῶς γίνονται μεταβολαὶ
καὶ τόσαι μεταθέσεις.

Ἐν τούτοις ὅμως, φαφλατὰ,
θὰ κάνῃς φρόνιμα γι' αὐτὰ
τὴν γλώσσα σου νὰ δέσῃς.

Μόλις αὐτὸς τελεζόνοι
ἔκαναρχινὰ τῆς θῶνι.

Φ.— Τρῶνε τὰ σπλάγχνα μας βαθεῖα
τοῦ πόνου τὰ σαράκια,
κι' ἀκούω γόρυ στὴν Κριθὰ
νὰ κρῶζουνε κοράκια.

Ὅλοι γι' αὐταῖς τῆς ἐκλογαῖς δὲν ἔχουνε μεράκι,
ἔλοι γι' αὐταῖς τῆς ἐκλογαῖς δὲν πῆραν χαμπαρακί,
κι' ἔπου γιατροὺς τὸν σταματεῦν
καὶ γιὰ τὸν Ρήγγα τὸν ῥεῦτοῦν.

Ἐφιπποὶ τρέχουν καὶ παῖοι,
δοῦλοι κι' ἐλευθεροὶ μαζί
καρφόνουνε τὸ μάτι
στοῦ Ρήγγα τὸ κρεβάτι.

Κόσμος γιὰ τούτον ἐσφυχθῆ,
σ' αὐτὸν προσέχουν μοναχὰ,
σ' αὐτὸν κυτᾶζου ἔλοι,
Στρατεύματα καὶ Στόλοι.

Γι' αὐτὸν τὸ γόρυ μακαλεῖθ
σχεδὸν ἐληγομὸν νήθη,
καὶ δὲν κινεῖ τὸ ρεμπταλὸ
τῆς ἐκλογῆς τὰ πλήθη.

Μήτε διαδηλώσεως καίμια ζητωκραυγῆ,
μήτε κανένας κάλπικο δὲν δίνει, στραβοκάνη,